

**Hvorfor blev fascismen
besejret, men ikke
tilintetgjort?**

**Møde nr. 101 i Den
Internationale
Fredskoalition, fredag den 9.
maj 2025**

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [ssu]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen til Den Internationale Fredskoalition. Dette er det 101. møde i træk. Tak, fordi I er kommet. Jeg vil gerne minde folk om, at grunden til, at vi har oprettet dette forum, er at samle mennesker fra hele verden i ét rum. Uanset hvilken ideologi I har, er I velkomne her, hvis I ønsker ægte fred og forsøger at skabe den. Der har været mange dysfunktioner i fredsbevægelsen i mange år, men vi ønsker at overvinde disse forskelle og finde ud af, hvor vi faktisk kan opnå ægte fred og søge sandheden i verden. Tak, fordi I er kommet, og tak til de veteraner, der har været en del af denne proces i de sidste 101 uger.

Vi har en fremragende række mennesker her i dag. Jeg vil opfordre alle, der er nye, til at præsentere sig selv i den generelle diskussionsrunde – hvor I kommer fra, hvem I arbejder med, og hvilke aktiviteter I er involveret i. Så for at komme i gang har vi Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller-instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Lad mig byde jer alle velkommen. I

dag er naturligvis en meget skæbnesvanger dag. Det er den 9. maj, og i Moskva er der store festligheder i anledning af sejren over nationalsocialismen, hvor den sovjetiske hær naturligvis spillede en afgørende rolle. Der er derfor en enorm forsamling, der omfatter 29 statschefer – især naturligvis Xi Jinping, Lula da Silva fra Brasilien og mange andre ledere. Der var en meget imponerende militærparade, hvor alle heltene fra Den Store Fædrelandskrig blev nævnt og hædret. Der blev indgået mange aftaler mellem præsident Putin og præsident Xi, som begge understregede, at partnerskabet og venskabet mellem Rusland og Kina aldrig har været på et højere niveau end nu. De underskrev også omkring 20 forskellige aftaler om intensiveret samarbejde.

For at give jer en fornemmelse af stemningen vil jeg læse et par afsnit fra den fælles erklæring, de afgav. De bekræftede, at:

»Parterne vil resolut forsvare resultaterne af sejren i Anden Verdenskrig, undertrykke forsøg på at forfalske dens historie, forklejne og benægte Ruslands og Kinas historiske bidrag til sejren i Anden Verdenskrig, nedgøre befrielsesheltene og skarpt fordømme handlinger, der har til formål at vanhellige eller ødelægge mindesmærker for dem, der døde under Anden Verdenskrig...

»Moskva og Beijing vil gøre alt for at modvirke de tiltagende forsøg på at rehabilitere nazismens menneskefjendske ideologi og raceoverlegenhed og vil fortsat i fællesskab modsætte sig glorificering af nazister og deres medskyldige, fremkomsten af nynazisme, militaristisk revanchisme og praksis, der bidrager til optrapning af forskellige former for racediskrimination, racisme, fremmedhad og dermed forbundet intolerance.

»Parterne erklærer deres faste støtte til hinanden med henblik på at sikre suverænitet, territorial integritet, sikkerhed og stabilitet, forhindre ethvert forsøg fra eksterne kræfter på at hindre den normale udvikling af relationerne mellem de to stater og blande sig i deres indre anliggender, retten til

uafhængigt at vælge en udviklingsvej og bevarelsen af kulturel og historisk identitet og traditionelle moralske værdier.«

At disse advarsler ikke er forgæves, kan man se af de mange bestræbelser på at udviske virkeligheden af, hvad der skete under Anden Verdenskrig, og omskrive historien. Andrey Kortunov, der indtil udgangen af 2024 var direktør for det russiske internationale institut for strategiske anliggender (RIAC), understregede dette forsøg på at omskrive historien ved at erklære USA som den største sejrherre og nedtone Kinas rolle og de ikke-europæiske landes lidelser under Anden Verdenskrig. At dette ikke er en tom antagelse, kan man se af begivenhederne i går i Berlin. Europæerne fejrer naturligvis den 8. maj som afslutningen på Anden Verdenskrig. Regeringen havde strengt forbudt at vise sovjetiske eller russiske flag, så resultatet var, at man så mange ukrainske flag ved de forskellige historiske steder og NATO-flag. Begrundelsen er, at Rusland angiveligt har ført en aggressionskrig mod Ukraine.

Jeg skal bemærke, at der er udkommet en bog skrevet af Scott Horton, et 900-siders værk, der i detaljer dokumenterer de 30 års forberedelser fra USA, Storbritannien og NATO til det, der senere blev krigen i Ukraine, herunder NATO's meget aggressive ekspansion mod øst. Det er meget forfærdeligt. EU-Kommissionen forbød også europæiske ledere at deltage i fejringerne i Moskva. Dette blev ignoreret af premierminister Robert Fico fra Slovakiet og den serbiske præsident Aleksandar Vučić, som dog måtte nødlande i Baku i Aserbajdsjan på grund af droneangreb på Moskva lufthavn, hvilket forhindrede 60 000 mennesker i at nå deres fly i tide. Muligheden blev åbenbart fuldstændig forspildt, for hvis de europæiske ledere havde vist nogen form for storhed, ville de have deltaget i 80-årsfejringen i Moskva. De ville have inviteret Rusland og Hviderusland til at deltage i begivenhederne i Berlin. Men i stedet forhindrede de dem i at komme og gav ordre til, at de skulle jages væk, hvis de dukkede op. Det var en utrolig, helt forfærdelig fornægtelse af historien.

Det er faktisk en meget bekymrende begivenhed, især fordi den nye regeringschef i Tyskland, Friedrich Merz, den nye kansler, der blev valgt i anden valgrunde, i et interview med den tyske tv-kanal ZDF blev spurgt, om han stadig planlægger at sende Taurus-missiler til Ukraine. Han svarede på en helt nonchalant måde, som om han sagde: »Ja, jeg børster tænder hver morgen«, og sagde: »Selvfølgelig ved Zelenskyj, at han kan stole på mig og på Tyskland«, hvilket betyder, at han har til hensigt at give Taurus-missilerne til ukrainerne. Bare for at minde folk om det, har det tyske Taurus-krydsermissil en rækkevidde på 500 km. Det kan nå Kertj-broen til Krim, som Merz allerede havde udpeget som et mål for Taurus, og også Moskva. Det kunne endda være blevet aktiveret, mens disse festligheder fandt sted. Eksperter antager nemlig, at da de geografiske data for de potentielle mål i Rusland alle er kendte, er man ikke nødt til at få data fra USA via GPS eller andre rumfartøjer, fordi man allerede har mulighed for at programmere Taurus til et sådant mål på forhånd. Det indebærer en fare for, at hvis denne Taurus faktisk bliver indsat og brugt af ukrainerne, vil det på få minutter gøre Tyskland til en krigsførende part og et mål for russiske modangreb.

Merz ringede som en af sine første handlinger i embedet til Netanyahu og forsikrede ham om, at Israels sikkerhed er Tysklands {raison d'être}; en uheldig formulering, som Merkel fandt på for nogle år siden. Han udtrykte dog »bekymring« over gidslernes skæbne og palæstinenserne situation i Gaza. Han sagde, at der bør ydes humanitær hjælp, hvilket er fuldstændig kynisk, når man tænker på, at det, der foregår i Gaza lige nu, kun kan sammenlignes med det, som Wehrmacht gjorde med blokaden af Leningrad dengang, hvor man brugte sult som et middel til etnisk udrensning, hvor folk ikke havde andet valg end at flygte eller dø.

Dette er den skæbnesvangre situation på 80-årsdagen for afslutningen af Anden Verdenskrig. Hvis vi ikke vender denne kurs, står vi over for faren for en ny verdenskrig, der enten kommer fra situationen i Ukraine eller situationen i

Sydvestasien eller endda Indien og Pakistan. Selv om det er en fjern mulighed lige nu, har spændingerne i Stillehavet i øjeblikket også teoretisk potentiale til at føre til en verdenskrig. Derfor er vi nødt til at fordoble, tredoble og mangedoble vores indsats. Vi har nu for situationen i Gaza en fire ugers mobilisering af Den Internationale Fredskoalition, hvor vi ønsker, at alle mulige tiltag bliver taget for at sætte Oase-planen på dagsordenen på den kommende konference i New York om Gaza og Palæstina. Under protektion af præsident Macron og Saudi-Arabien vil der fra den 2. til den 4. juni være en konference om tostatsløsningen for Palæstina, og vi argumenterer for, at vi absolut må kombinere dette med et udviklingsperspektiv for hele regionen i Sydvestasien fra Indien til Mellemøsten, fra Kaukasus til Golfen, for at udvide Bælte- og Vej-Initiativet til det såkaldte Mellemøsten for at skabe et helt andet miljø.

Det er det, vi bør diskutere igen i dag. Også behovet for absolut at komme væk fra den nuværende geopolitiske konfrontation mellem et kollapsende system af den vestlige neoliberale orden, som stadig insisterer på sin dominans i stedet for at foretage paradigmeskiftet til et nyt paradigme med samarbejde med det Globale Syd for at løse alle problemerne i verden. Derfor er behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur fortsat helt øverst på vores dagsorden. Det var det, jeg ville sige i begyndelsen.

Bemærkninger under diskussionen:

Jeg kan kun sige, at så smertefuldt det end er, og jeg deler Dr. Ritchies forfærdelse over at se disse billeder hver dag, så er det en kendsgerning, at netop det tyske folk, 80 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, ikke er mere bevidst om den pligt, vi har som en lære af den rædsel, der fandt sted i nazitiden, nemlig at træde frem og gøre noget. Denne forkerte opfattelse af, at Israels sikkerhed er vores stats {raison d'être}, som Merkel har formuleret så idiotisk, er simpelthen en tragedie, fordi vi i bund og grund også sender

våben til Israel, ikke kun USA.

Vi må dog nå frem til et realistisk perspektiv på, hvordan vi kan stoppe dette. Jeg vil gerne bringe det, jeg sagde i mine indledende bemærkninger, op til diskussion igen. Hvordan tror man, at dette kan stoppes? Det kunne stoppes af det israelske folk; det er klart, at de må sørge for, at der snart sker en ændring. Men vi ved, at den israelske regering støttes af den amerikanske regering. Derfor føler de, at de kan fortsætte med at gøre, hvad de gør? Så hvordan griber man ind? Den eneste mulige idé, vi er kommet frem til, er, at vi må ændre hele dynamikken i regionen, ikke kun i Israel og Palæstina, for den synes at være fuldstændig fastlåst. Men hvis vi ville inddrage alle de store naboer i Sydvestasien – Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten og andre – og inddrage dem i at fremlægge dette perspektiv på en generel økonomisk udviklingsplan, Oase-planen, på bordet og invitere præsident Trump til at deltage. Den kinesiske regering har bevist, at de kan genvinde ørkenen; de har generobret et område på størrelse med Tyskland i det nordøstlige Kina, som tidligere var fuldstændig ørken. Nu er der landbrug, skovbrug og orkideer. Hvis der blev skabt nyt vand gennem afsaltning og anlæg af kanaler og spredning af grønne områder i ørkenen. Derefter kunne man bygge infrastruktur, bygge nye byer og til sidst gøre hele regionen, som nu er ørken, beboelig for alle. Man ville ændre miljøet og give en vision for fremtiden, især for de unge fra alle sider, så de ville forstå, at dette er noget, der er værd at kæmpe for, for at bryde voldsspiralen. Hvis de store magter, BRIKS-landene, måske USA, så ville træde til og sige, at vi tilføjer det til den egyptiske plan, og vi tilføjer det til tostatsdiskussionen i begyndelsen af juni i FN, så kunne man ændre miljøet. Jeg tror, det er det eneste, jeg kan komme i tanke om, der kan stoppe dette på kort til mellemlang sigt ...

DONALD RAMOTAR: Jeg tror, at et af de vigtigste punkter er hele spørgsmålet om udvikling, og det bringer os tilbage til spørgsmålet om den Oase-plan, man har. Jeg tror, det sandsynligvis er et af de vigtigste punkter for at nå målet.

For at nå målet må vi håndtere mange af de konflikter, der eksisterer i dag. Men når vi taler om en varig fred og en mere holdbar fred i verden, kan vi ikke adskille det fra spørgsmålet om udvikling. Jeg tror, at vi for at opnå varig fred er nødt til at have socioøkonomisk udvikling sammen med social retfærdighed for alle mennesker.

Så jeg vil sige, at det, der er meget vigtigt på dette tidspunkt, er Oase-planen. Heldigvis er der andre planer, der ligner Oase-planen: Den kinesiske plan, Bælte- og Vej-Initiativet, har mange ligheder med Oase-planen. Selv den plan – som jeg aldrig har set i detaljer, men den plan, som Biden ønskede at skabe for at besejre Bælte- og Vej-Initiativet – talte på forskellig vis også om at bygge infrastruktur. Men desværre er det meste forkert, da det meste går ud på at komme til Kina i stedet for at hjælpe udviklingslandene og så videre. Så for ham var nogle af de planer, som G7-landene talte om, mere taktiske og ikke så strategiske, noget der skulle sikre varig fred. Måske er det derfor, vi ikke har set den uddybet, alt hvad vi har hørt ham tale om, er noget infrastrukturarbejde uden at de har uddybet det nærmere.

Men jeg vil sige, at Schiller-instituttets Oase-plan er meget vigtig på dette tidspunkt, at fremme, når vi skal tale om behovet for en varig fred i verden. Det ville være mit bidrag foreløbig.

Senere i diskussionen:

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil gerne udvide emnet lidt, for jeg har lige set, at der i invitationen til dagens møde stod: »Hvorfor blev fascismen besejret, men ikke tilintetgjort?« Jeg tror, det har meget at gøre med migranterne. Vi har et utroligt migrationsproblem og alle de andre problemer, der er blevet nævnt. Det, vi ser lige nu, er, at grunden til, at man har denne utrolige glemsomhed over for historien, er, at den struktur, der understøtter fascismen, aldrig blev ødelagt. Det er tanken, at hvis man har en krise, så lader man befolkningen betale: Man giver ikke dem, der har skabt gælden eller

problemet, skylden – som f.eks. bankerne. I stedet indfører man et spareprogram, hvor menneskeliv ofres for at maksimere profitten. Man kunne argumentere for, at det endelige stadium af dette er krig og krigsmaskinen.

Jeg synes, at det, professor Diesen bragte på bane, fortjener at blive integreret i denne diskussion, fordi jeg synes, det er meget vigtigt. Det amerikanske økonomiske system i modsætning til det britiske økonomiske system vedrører netop det. Det amerikanske økonomiske system, som det blev udviklet af Leibniz, Alexander Hamilton, Friedrich List, Carey og andre, der arbejdede på det grundlag, som f.eks. Lyndon LaRouche, har at gøre med menneskesynet. Enten siger man, at den eneste kilde til samfundets rigdom er menneskets kreative kræfter og evnen til – i modsætning til alt andet liv på planeten – igen og igen at gøre videnskabelige opdagelser, omdanne dem til teknologier, anvende dem i produktionsprocessen og på den måde øge produktiviteten. Og det øger igen levestandarden, levetiden og folks velbefindende. Hvis man forstår og accepterer denne opfattelse af økonomi og af rigdommens kilde, vil man gøre alt for at fremme folks udvikling. Man vil sikre, at børn får en god uddannelse, man vil sikre, at der ikke er sult, som distraherer folk, og at der er tilstrækkelig uddannelse, så intellektet kan udvikle sig. Med andre ord har man en fuldstændig menneskeorienteret opfattelse. Man forsøger at gøre det fælles bedste bedre og bedre. Sammenlign det med det britiske system, som blandt andre Friedrich List gav dette navn, og som han skrev meget om. Han sagde, at for det britiske frihandelssystem er kilden til rigdom udelukkende at købe billigt og sælge dyrt og kontrollere alle mekanismerne imellem, handelsmekanismerne, adgangen til kredit og så videre. Det britiske system respekterer derfor ikke menneskers kreativitet, fordi briterne har en interesse i at købe så billigt som muligt. Det betyder slavearbejde, ingen adgang til kredit, at tvinge folk til at arbejde til mindsteløn.

Jeg synes, at dette menneskesyn er så vigtigt i hele debatten, også i Gaza. Vi må ikke glemme, at det var den israelske forsvarsminister Gallant, der motiverede IDF-soldaterne ved at sige, at palæstinenserne bare er menneskelige dyr, og at man ikke skal holde sig tilbage i kampen mod dem. Hvis man mener, at mennesker er dyr – jeg mener ikke, at man skal behandle dyr på den måde, men det er noget andet end mennesker. Derfor mener jeg, at hvis vi ønsker at afhjælpe smerten i det nuværende verdenssystem, som har mange problemer, må vi absolut inddrage en diskussion om menneskesynet. Er mennesket godt af natur, eller er mennesket et dyr? Jeg mener, at det er skillelinjen mellem mennesker, der forsøger at forbedre verden, og dem, der forsøger at skabe kaos. Og i relation til det, spørgsmålet om, hvad der er kilden til rigdom: Er det magten til at kontrollere handelen ved at købe billigt og sælge dyrt, med alt hvad det indebærer, eller er det at nære menneskets kreativitet, fordi det er kilden til rigdom? Jeg synes, det er meget vigtige filosofiske spørgsmål, for hvis man ikke tager fat på dem, er jeg bange for, at vores diskussion ikke vil føre til den rigtige konklusion...

Lidt senere om de europæiske ledere, der fører planeten mod selvdestruktion:

Jeg vil sige, at der er flere processer, der har bidraget til det. Den ene kaldes synarki. Synarki er en slags sammensværgelse blandt den finansielle oligarki for at sikre, at der især i krisetider ikke er nogen i ledende stillinger, der forsvare det fælles bedste mod finanskapitalens interesser. Dette var en meget stærk bevægelse i 1920'erne og 1930'erne. Hvis man vil studere det, findes der mange bøger på fransk. Hvis man prøver at studere det på tysk, finder man ikke en eneste bog. De tyske biblioteker er blevet grundigt rensat for adgang til enhver form for litteratur om emnet. Det siger jeg, fordi jeg har forsøgt at undersøge emnet.

I synarkiet er de finansielle interesser stærkest, men der var også mange kulturelle interesser. For eksempel var

Frankfurterskolen, som havde været i eksil i USA under Anden Verdenskrig, i efterkrigstiden næsten fuldstændig overtaget af CIA. Så da de vendte tilbage til Europa og invaderede universiteterne, begyndte de at nedbryde de jødisk-kristne værdier med deres såkaldte kritiske teori. De avlede naturligvis SDS og lignende bevægelser. Og så var der også, og det er meget vigtigt, Kongressen for Kulturfrihed, en gigantisk operation, der startede umiddelbart efter krigen og overtog alle kulturinstitutionerne – teatre, musik, koncerter, malerkunst, alt. De havde bevidst til hensigt at fratage folket adgangen til deres klassiske kultur og erstatte den med alle former for modernisme.

Hvis man ser på indflydelsen fra den finansielle oligarki, den akademiske verden og den kulturelle verden, var dette en kæmpe CIA-operation. Skandalen brød ud i 1967, da det kom frem, at det hele var finansieret af CIA. Formelt stoppede de det. Men det var enormt: Der var 120 kulturmagasiner over hele verden. De havde operationer i hele Europa, i Asien, i Afrika. Overalt havde de samme tilgang: At fjerne folk fra deres traditioner og erstatte dem med neoliberale værdier. Det stoppede ikke i 1967; det stoppede formelt, fordi det var en stor skandale. Men hvis man ser på fortsættelsen af denne type såkaldte kulturprojekter, er jeg helt sikker på, at de fortsatte under et andet navn og med en anden organisationsstruktur. Men i det væsentlige forblev de det samme.

Jeg ved, at der ikke tales meget om det, men man kan faktisk undersøge det. For kun to år siden var der en stor udstilling i Berlin i anledning af 40-årsdagen for afslutningen af Kongressen for Kulturfrihed. De producerede en ret interessant dokumentarfilm med mange dokumenter. Man bliver chokeret over at se omfanget af denne operation. Jeg vil sige, at dette ikke er en naturlig udvikling, men resultatet af social engineering og manipulation...

Lidt senere:

Jeg er også meget håbefuld og optimistisk, når jeg ser på den

nye pave. Fordi han understregede fred som det vigtigste spørgsmål for alle mennesker, tror jeg, at det vil give alle andre katolikker eller mennesker med god vilje et incitament til at minde folk om, at de skal følge pavens ord. Især i Tyskland, hvor man har disse såkaldte kristne partier, der har ordet kristen i deres navn – CDU, CSU – og som har gjort det stik modsatte. Ellers kan jeg kun sige, at vægten på (Rerum Novarum) også er yderst vigtig. I fraktionerne i Kirken er der nogle mennesker, herunder en kardinal i Tyskland, der har kritiseret Frans med det argument, at han var for optaget af sociale spørgsmål, og at det ikke var Kirkens opgave at udføre caritas-arbejde. Hvis man nu har Leo XIV, der tydeligt henviser til traditionen fra Rerum Novarum, som var tanken om, at kirken har en opgave i at gøre gode gerninger, ikke bare at bede i kirken, men at gøre gode gerninger, hvilket er en del af det, kristendommen handler om. Jeg synes, det sætter gang i debatten; jeg synes, det er utroligt godt, og derfor er det meget håbefuldt, både hvad angår fred og sociale spørgsmål, at denne pave ... og som du ved, udnævnte Frans godt over 100 kardinaler, så han har sandsynligvis gjort noget for at sikre, at valget af denne pave ikke var en tilfældighed.

Som svar på Jose Vega om mulighederne omkring Gaza, refleksioner over VE-dagen og den nye pave:

Jeg synes, at den nuværende situation i Gaza er så utrolig dødbringende, at Israels hensigt er meget klar. De vil af med alle palæstinensere i Gaza. Det vil lykkes for dem, for der har været sult i to måneder. Hver dag dør der mennesker. Jeg tror ikke, vi har uendelig tid til at løse det. Der kommer et tidspunkt, hvor alle vil være døde. Så jeg tror, at det, vi diskuterede i sidste uge, nemlig at vi har konferencen den 2.-4. juni i FN om tostatsløsningen, er meget vigtigt. Da vi startede Oase-planen for 1,5 år siden, havde vi mange ambassadører fra Palæstina, Iran og andre lande, som alle var for Oase-planen. Vi har en side på Schiller-webstedet, hvor folk har givet deres tilslutning til den. Jeg ved, at der har været mange baggrundsdrøftelser, diplomatiske drøftelser,

avisartikler i Mellemøsten, så der er en enorm uro. Alle kom til det punkt, hvor de sagde: »Nu har vi brug for en regering, en regering, der tager ansvaret og organiserer en konference i et af Mellemøstens lande, så det bliver så kendt for alle studerende, for unge mennesker, for gamle mennesker, at det bliver noget, man ikke længere kan ignorere.

Jeg tror, at denne mulighed har brug for meget mere opbakning, meget mere bevægelse, vi har potentielt den franske regering, og jeg er ikke ligefrem en fan af Macron, men uanset hvad hans grunde er til, at han nu går sammen med Saudi-Arabien om at sætte tostatsløsningen på dagsordenen, har det en enorm mulighed for at katapultere den egyptiske plan plus Oase-planen, som er en meget bredere plan for udviklingen af hele Mellemøsten. Lad os mobilisere, så vi får det med på konferencen i juni om tostatsløsningen. For der har man mange lande fra det Globale Syd, og de er alle på Gazas side. Hvis man ser på afstemningerne om Den Internationale Domstol og Den Internationale Straffedomstols afgørelser, var alle landene i det Globale Syd for det. Så der er momentum.

Hvis vi i de næste fire uger mobiliserer os for at få flere til at støtte os, så vi får meget mere bevægelse i FN, så vi kan få Oase-planen på dagsordenen i begyndelsen af juni, kan det virkelig vende udviklingen, før alle er døde i Gaza, og før Vestbredden bliver annekteret. Hvis det falder sammen med det, Larry siger om Trump, så meget desto bedre. Men jeg synes, vi absolut bør gøre alt, hvad vi kan, for at få denne udviklingsplan på dagsordenen i de kommende uger, så den får indflydelse på konferencen i New York i juni.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg vil gerne virkelig fokusere på denne mobilisering for Gaza, selv om jeg allerede har talt for den. Pave Frans talte med det katolske samfund i Gaza hver uge, og det lå ham meget på sinde. Jeg synes bare, vi virkelig bør forsøge at få dette Oasis-perspektiv på banen i stor stil, for hvis vi kunne få den katolske kirke med – jeg ved, at Pax Christi i USA har

været meget aktiv i spørgsmålet om krig og fred. Jeg ville ønske, at Pax Christi havde en tilsvarende aktiv holdning i Europa, hvilket jeg ikke synes, der har været tilfældet. I det mindste var de lidt mere forvirrede med hensyn til, hvem de skulle støtte, og hvem de ikke skulle støtte. Men lige nu med den nye pave, hvis alle menneskers velfærd bliver et spørgsmål, hvor man har en genopblussen i hele den katolske kirke i denne retning, der fører til Oase-planen og den store plan, de 1,5 milliarder nye arbejdspladser for at løse migrationsspørgsmålene ved at udvikle afrikanske, asiatiske og latinamerikanske nationer, så migranterne ikke har nogen grund til at forlade deres land, men bliver hjemme for at hjælpe med at opbygge deres egne økonomier. Det er den eneste menneskelige måde at løse migrationsspørgsmålet på.

Hvis hele denne bevægelse ville føre til, at folk kæmpede for det fælles bedste og i en vis forstand mindede sig selv om, at vi er her på Jorden for at gøre godt og ikke bare spise burgere og køre i Porsche, og at det hele til sidst er forbi, og det var det. Vi har et job; Nicolaus af Kues – en af mine yndlingsrådgivere – sagde, at vi har en vis creativa, en kreativ kraft til at være Guds levende billede. Han sagde på et tidspunkt, at Gud fortsætter skabelsen gennem os. Hvis vi ville påtage os den mission, er der så mange gode ting, der ville føre til en afslutning på fascismen, som den forstås som et økonomisk system. Der er mange aspekter ved det, men grundlaget er det, jeg sagde tidligere: Hjalmar Schacht fik folket til at betale for oligarkiets tab.

Jeg tror, vi befinder os i en konjunktur. Hvis vi kunne få den katolske kirke til at bevæge sig og inspirere de andre religioner. Jeg ved, at vi havde denne mobilisering for to år siden; vi bør nok genoptage den. Og forsøge at få BRIKS-landene til også at kæmpe for Oase-planen. Hvis vi gør det, kan vi få et gennembrud. Hvis Trump virkelig bryder med Netanyahu, kan han bringes med om bord. Jeg tror, vi skal have den idé, at hvis USA slutter sig til alle de religiøse ledere

og slutter sig til BRIKS-landene, og alle arbejder sammen om en fred i Mellemøsten baseret på udvikling, kan det lade sig gøre.

Så uanset hvor lille en rolle I alle kan spille, så gør jeres del.